

Arrest

nr. 104 648 van 7 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 oktober 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 december 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 11 mei 2012 dient de verzoeker een aanvraag in tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2 Op 24 oktober neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 8 november 2012. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 11.05.2012 werd ingediend door:

Naam: I(...) A(...) Voorna(a)m(en): A(...) Nationaliteit: Marokko Geboorteplaats: Agadir om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-Een verklaring van wettelijke samenwoning, dd 10/05/2012: Dit is echter te recent om te kunnen dienen als bewijs van de stabiele en duurzame relatie of het feit dat betrokkenen reeds één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag.

-Foto's met op de achterzijde de datum: Uit de vermelde datum op de achterzijde van de foto's blijkt dat de voorgelegde foto's allen gedateerd zijn in het jaar 2012. Dit is bijgevolg te recent om als bewijs te dienen dat betrokkenen elkaar reeds twee jaar kennen. Bijgevolg zijn de voorgelegde foto's onvoldoende bewijs van de stabiele en duurzame relatie.

-Een huurovereenkomst, dd. 12/04/2011: Deze huurovereenkomst bevatte oorspronkelijk enkel de naam van mevrouw K(...) F(...), de naam van betrokkene, de heer (...), is er op bijgeschreven. Het is echter onduidelijk wanneer dit gebeurd is en sinds wanneer betrokkenen samenwoonden. Op basis van het voorgelegde huurcontract kan bijgevolg niet afdoende vastgesteld worden sinds wanneer betrokkenen samenwoonden en of deze periode één jaar ononderbroken was.

-Verklaringen op eer door derden: Deze verklaringen kunnen echter niet in overweging genomen worden ter staving van de stabiele en duurzame relatie. Immers, verklaringen op eer door derden zijn onmogelijk te controleren op hun feitelijkheid en waarachtigheid.

-SMS-verkeer tussen betrokkenen: De oudste sms-en dateren van augustus 2010. Op basis van deze berichten is noch bewezen dat betrokkenen elkaar reeds twee jaar kenden voorafgaand aan de aanvraag noch dat ze elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen omvatten. Bijgevolg zijn ook deze sms-berichten onvoldoende bewijs van de stabiele en duurzame relatie.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Rechtspleging

2.1 Artikel 39/82, § 3, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt het volgende:

"In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten."

Aangezien het opschrift van het verzoekschrift slechts vermeldt "verzoekschrift ter indiening van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen" en de verzoeker pas in het beschikkend gedeelte van het verzoekschrift tevens om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verzoekt, dient het huidige verzoekschrift conform artikel 39/82, §3 van de vreemdelingenwet geacht te worden slechts een beroep tot nietigverklaring te bevatten.

2.2 Conform artikel 39/81 van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 De verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag betreffende de bescherming van de rechten van de mens, van de materiële motiveringsplicht en van het evenredigheidsbeginsel.

Hij licht het middel in de synthesememorie als volgt toe:

“1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria in artikel 7 te kunnen invoeren. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. In de motivering ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing. Daarnaast is de motivering stereotiep en gestandaardiseerd. De summier gegeven motivering in de beslissing, kan van toepassing zijn op iedere persoon die een dergelijke beslissing krijgt. Nergens blijkt dat het specifiek op haar van toepassing is. Enkel de persoonlijke gegevens van de verzoekende partij, vermeldt in de beslissing, geven hier uitsluitend over.

Verzoeker deed reeds op 10.05.2012 een verklaring van wettelijke samenwoning. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing genomen werd met schending van artikel 8 EVRM, wat het recht op gezinsleven waarborgt. Aangezien verzoeker thans het grondgebied dient te verlaten kan verzoeker niet meer met zijn levenspartner samenwonen.

Verzoeker heeft zeer veel bewijzen voorgelegd waaruit onomstotelijk vast staat dat verzoeker reeds meer dan 1 jaar samenwoont met zijn levensgezel. Dat het geheel van deze bewijzen aantoonde dat verzoeker reeds meer dan 1 jaar samenwoont met zijn levenspartner. Verzoeker heeft zeer veel documenten en bewijzen ingediend. De Staatssecretaris houdt elk van deze documenten en bewijzen tegen het licht en verliest hierbij het geheel uit het oog. Er is geen enkele reden om de verklaringen door derden te negeren, zeker wanneer deze samen met de andere bewijzen afdoende aantonen dat verzoeker reeds meer dan 1 jaar een stabiele relatie met zijn levenspartner heeft. De door verwerende partij aangehaalde rechtspraak is geenszins van toepassing op onderhavig geschil. Verzoeker mag en kan feiten met alle middelen van recht bewijzen. Verzoeker baseert zich op getuigenverklaringen, zodat het geheel van de door verzoeker voorgebrachte bewijsstukken dient beoordeeld worden.

Dat de getuigenverklaringen geenszins gesolliciteerd zijn en dat deze in overeenstemming zijn met de andere stukken voorgebracht door verzoeker.

De ingeroepen motivering door de Algemene Directie Vreemdelingenzaken is dan ook in casu niet correct en buiten proportie en mist elk doel.

Gelet op het feit dat het verblijfsrecht van verzoeker wordt geweigerd en de zeer verregaande gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt is het evenredigheidsbeginsel in casu niet in acht genomen. De beslissing is extreem summier en bijgevolg niet evenredig met de gevolgen.

De bestreden beslissing is, zoals hierboven reeds vermeld, zeer summier en bevat bovendien geen enkele reden waarom het verblijfsrecht van verzoekende partij wordt geweigerd. Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden."

3.1.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 52, §4, vijfde lid van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en motiveert zij dat de verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner. Verder worden in de bestreden beslissing de documenten die de verzoeker had voorgelegd besproken en wordt gemotiveerd waarom deze stukken niet aanvaard kunnen worden als bewijs van een duurzame en stabiele relatie. De verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat de bestreden beslissing de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen niet vermeldt.

De verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat de verweerder ten onrechte bepaalde elementen niet heeft betrokken in de motivering van de bestreden beslissing.

De loutere algemene theoretische uiteenzettingen onder de hoofding "algemeen juridisch kader" volstaan op zich niet om aan te tonen dat de bestreden beslissing *in concreto* de formele motiveringsplicht zou schenden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partij, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is. *In casu* dient bovendien vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing geenszins stereotiep gemotiveerd is, nu uitdrukkelijk verwezen wordt naar de door verzoeker in het kader van zijn aanvraag voorgelegde documenten, die terug te vinden zijn in het administratief dossier en waarvan de verzoeker trouwens ook geenszins betwist dat deze stukken op hem betrekking hebben, en tevens *in concreto* geduid wordt waarom deze stukken niet aanvaard worden als bewijs van een duurzame en stabiele relatie met zijn partner.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Een schending van de formele motiveringsplicht, voorzien bij de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, blijkt niet.

3.1.2 Uit de verdere uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker zich teven beroept op een schending van de materiële motiveringsplicht. De Raad merkt op dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat de verklaringen op eer van derden niet in overweging kunnen genomen worden als afdoende bewijs voor het bestaan van een duurzame en stabiele relatie aangezien zij onmogelijk te controleren zijn op hun feitelijkheid en waarachtigheid. De verzoeker voert aan dat de voorgelegde getuigenverklaringen geen gesolliciteerd karakter hebben en dat er geen enkele reden is om deze stukken niet in overweging te nemen. Hij meent de aangevoerde feiten met alle middelen van recht te mogen en kunnen bewijzen.

De Raad wijst er op dat het bewijs, bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling ter zake, van het vervuld zijn van de voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden inderdaad vrij is en dat de bewijslast daartoe op de aanvrager rust. Deze vrije feitenvinding en –appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoeker het bewijs van de voorwaarden tot langdurig verblijf levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot langdurig verblijf afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke meer, die het bestuur zelf bepaalt en vraagt over te leggen. Het behoort dan ook tot de vrije appreciatiebevoegdheid van de verweerder om de bewijswaarde van de voorgelegde stukken te evalueren en het komt niet aan de Raad toe om de zelf de bewijswaarde en de pertinentie van voornoemde stukken te beoordelen en zich op dat punt in de plaats te stellen van de verweerder (cf. RvS 17 juni 2002, nr. 107.903). De Raad heeft enkel de bevoegdheid om ter zake een marginale wettigheidstoetsing door te voeren, in die zin dat slechts dan de onregelmatigheid van de bestreden beslissing zal kunnen worden vastgesteld indien de verzoeker aannemelijk maakt dat de beoordeling van de verweerder iedere redelijkheid mist.

Het komt de Raad *in casu* niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen op eer van derden, oordeelt dat de verklaringen niet kunnen aanvaard worden als bewijs omdat ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden. Loutere verklaringen op eer van derden hebben een zeker gesolliciteerd karakter en zijn niet gesteund op enig objectief element. Het loutere feit dat de verzoeker het niet eens is met deze beoordeling, maakt nog niet dat deze beoordeling als kennelijk onredelijk dient te worden aanschouwd.

Waar de verzoeker betoogt dat alle bijgevoegde stukken in hun geheel moeten beoordeeld worden, laat hij na om *in concreto* aan te tonen op welke wijze de samenlezing van de stukken zou leiden tot de vaststelling dat de verzoeker reeds één jaar met zijn partner samenwoont of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen, zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet. De loutere en vage bewering van de verzoeker dat de verklaringen van derden tezamen met de “*andere bewijzen*” aantonen dat hij reeds “*meer dan 1 jaar een stabiele relatie heeft met zijn levenspartner*” is overigens niet ter zake dienend, nu artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet op duidelijke wijze de criteria bepaalt volgens dewelke men een duurzame en stabiele relatie kan aantonen met de burger van de Unie die men wenst te vervoegen. Met name dient de aanvrager minstens één van de volgende bewijzen bij te brengen met betrekking tot de relatie met zijn EU-partner:

- dat zij minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- of
- dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- of
- dat zij een gemeenschappelijk kind hebben;

Met zijn vage bewering toont de verzoeker geenszins aan dat hij aan één van deze drie criteria beantwoordt.

Met het blote betoog dat de verzoeker zeer veel bewijzen heeft voorgelegd waaruit onomstotelijk vast staat dat hij reeds meer dan één jaar samenwoont met zijn levenspartner, toont de verzoeker niet

concreet aan dat de bestreden beslissing gegrond is op een foutieve feitenvinding waar geoordeeld wordt dat de voorgelegde verklaring van wettelijke samenwoning gedateerd is op 10 mei 2012 en te recent is om te kunnen dienen als een bewijs dat de betrokkenen reeds één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag en waar tevens geoordeeld wordt dat de huurovereenkomst van 12 april 2011 oorspronkelijk enkel de naam van de partner van de verzoeker bevatte, mevrouw K.F., dat de naam van de verzoeker er op is bijgeschreven doch dat het onduidelijk is wanneer dit gebeurde zodat de huurovereenkomst niet afdoende aantoont sinds wanneer de samenwoonden noch dat deze periode één jaar ononderbroken was. Deze concrete vaststellingen zijn in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier en worden door de verzoeker in geen enkele mate weerlegd. In de mate dat de verzoeker met zijn uiteenzetting de Raad zou verzoeken om zich opnieuw over de door hem bij zijn verblijfsaanvraag gevoegde documenten te buigen en deze aan een nieuw oordeel te onderwerpen, moet opgemerkt worden dat de Raad te dezen optreedt als annulatierechter, waarbij hij zich niet in de plaats van het bestuur kan stellen om alzo de feiten opnieuw te gaan beoordelen. Het enkele feit dat de verzoeker aangeeft er een ander standpunt op na te houden wat het aangetoond zijn van een duurzame en stabiele relatie betreft, impliceert nog niet dat de bestreden beslissing met enig motiveringsgebrek is behept.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de uiteenzetting van de verzoeker niet toelaat te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.1.3 Waar de verzoeker aanvoert dat artikel 8 van de vreemdelingenwet geschonden is, wijst de Raad er op dat artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet voorschrijft dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen [moet] bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De verzoeker laat *in casu* na te verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 van de vreemdelingenwet schendt. De aangevoerde schending van artikel 8 van de vreemdelingenwet wordt op geen enkele wijze betrokken op de voorliggende beslissing, die is genomen in toepassing van artikel 52, §4, 5° lid van het vreemdelingenbesluit. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.1.4 De verzoekende partij maakt geen schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is. Met zijn betoog dat de bestreden beslissing summier is, toont de verzoeker niet aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk geoordeeld heeft inzake de door hem voorgelegde stukken.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel is niet aangetoond.

3.1.5 De verzoeker voert vervolgens aan dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM aangezien hij het grondgebied zal moeten verlaten en bijgevolg niet meer met zijn levenspartner kan samenwonen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Zo er grond zou zijn om op zicht van de stukken van het administratief dossier aan te nemen dat er *in casu* op het moment van de bestreden beslissing sprake was van een gezinsleven in België dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, dan dient te worden opgemerkt dat de situatie van de verzoeker een zogenaamd verzoek tot eerste toegang betreft. *In casu* vraagt de verzoekende partij immers de erkenning van het verblijfsrecht als familielid van een Burger van de Unie, met name zijn Nederlandse partner. Blijkens de stukken van het dossier beschikte de verzoeker niet over enig verblijfsrecht in België bij het indienen van zijn aanvraag op 11 mei 2012. Derhalve is de zogenaamde situatie van de “eerste toelating” aan de orde. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privéleven te handhaven.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

In casu toont de verzoeker niet concreet aan op welke wijze zijn gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken door de bestreden beslissingen. Door een weigering van verblijf en afgifte van het bevel wordt immers niet verhinderd dat de partner van de verzoeker hem vervoegt in zijn land van herkomst, noch dat zij hem kan bezoeken in een ander land waarvan hij het grondgebied kan betreden. De verzoeker toont niet concreet aan dat er *in casu* onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezinsleven elders of in het land van herkomst wordt verder gezet. Aangezien het aan de andere kant met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren, is er geen disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoeker en deze van de Belgische Staat. Er is dan ook *in casu* geen sprake van een positieve verplichting voor de Belgische Staat om het (recht op) gezinsleven in België te bestendigen.

Er is in deze stand van het geding geen inmenging in het privé- of gezinsleven van de verzoeker.

Een schending van artikel 8 van het EVRM ligt niet voor.

Het eerste en enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken?

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE